Wertykalny wymiar przestrzeni a sądy afektywne

Liczba stron: 71

Nazwa Szkoły Wyższej: Uniwersytet Marii Curie – Skłodowskiej w Lublinie

Rodzaj pracy: magisterska

Rok oddania: 2009

Zawartość pracy:

Spis treści

Streszczenie

Wprowadzenie

1. Automatyzmy w regulacji psychicznej
1.1. Podejście psychologii poznawczej
1.2. Podejście psychologii społecznej
1.3. Definiowanie automatyzmów
1.3.1. Przedświadome procesy automatyczne
1.3.2. Postświadome procesy automatyczne

2. Nieuświadamiany afekt
2.1. Świadomość versus nieświadomość przeżywanych emocji
2.2. Reakcja afektywna a sąd ewaluatywny
2.3. Sposoby wzbudzania afektu

3. Afekt a metafora
3.1. Mechanizm powstania reprezentacji afektu za pośrednictwem metafor
3.1.1. Wyjaśnienia psychologii rozwojowej
3.1.2. Teorie ucieleśnionego poznania
3.1.3. System percepcji symbolicznej
3.2. Powiązanie afektu z wymiarami fizycznymi
3.2.1. Powiązanie afektu z jasnością

3.2.2. Powiązanie afektu z odległością
3.2.3. Powiązanie afektu z wielkością
3.2.4. Powiązanie afektu z wertykalnym wymiarem przestrzeni

4. Hipotezy badań własnych

5. Metodologia badań własnych
5.1. Osoby badane
5.2. Zmienne
5.3. Materiały i urządzenia
5.4. Procedura

6. Wyniki
7. Dyskusja wyników
Literatura cytowana

Załącznik 1. Ideogramy wykorzystane w pierwszym etapie selekcji
Załącznik 2. Ideogramy wykorzystane w drugim etapie selekcji
Załącznik 3. Ideogramy wykorzystane w części właściwej eksperymentu

Streszczenie

W dotychczasowych badaniach wykazano powiązanie stanów emocjonalnych z pozycją w przestrzeni wertykalnej: obiekty pozytywne skojarzone są z górnymi obszarami, a negatywne z dolnymi. Celem przeprowadzonego badania było poszukiwanie odpowiedzi na pytanie, czy miejsce prezentacji bodźców w przestrzeni wertykalnej (góra versus dół) wpłynie na sposób ich ewaluacji. Przebadano 61 osób, 43 kobiety i 18 mężczyzn. Zadaniem uczestników była ocena, na skali od 1 (negatywna) do 5 (pozytywna), neutralnych bodźców eksponowanych na górze lub na dole ekranu. Przewidywano, że znaki prezentowane na górze ekranu otrzymają wyższe oceny, a czas ich ewaluacji będzie dłuższy niż bodźców pokazywanych na dole ekranu. Oczekiwano także, że czas formułowania ocen spójnych (tj. ideogram na górze – ocena pozytywna, ideogram na dole – ocena negatywna) będzie krótszy w porównaniu do dokonywania ocen niespójnych (tj. ideogram na górze – ocena negatywna, ideogram na dole – ocena pozytywna). Otrzymane wyniki nie pozwoliły potwierdzić żadnej z hipotez. Po przeprowadzeniu dodatkowych analiz odnotowano oczekiwane różnice w ocenie znaczenia afektywnego ideogramów w grupie kobiet. Znaki prezentowane na górze ekranu

oceniano wyżej w porównaniu do tych na dole. Wystąpiły także różnice w czasach formułowania sądów dla bodźców prezentowanych u góry ekranu. Oceny spójne były formułowane szybciej w porównaniu do sądów niespójnych.

Wprowadzenie

Od momentu, gdy udowodniono istnienie pierwszeństwa afektu względem poznania, przeprowadzono szereg badań na temat nieświadomej oraz automatycznej natury procesów umysłowych. Wyniki najnowszej fali eksperymentów dostarczają argumentów wspierających pogląd, zgodnie z którym świadomość nie jest warunkiem koniecznym, aby wydarzenie bodźcowe – nawet o wysokim poziomie złożoności – zostało przetworzone.

Intencje, procesy poznawcze, cele oraz zachowania uruchamiane po to, aby cele te realizować, mogą ulec zautomatyzowaniu i odbywać się z pominięciem świadomego nimi sterowania. Dobrze udokumentowane badania empiryczne mówią o tym, że afekt może nie tylko pochodzić ze źródeł nieświadomych dla osoby, ale także osoba podlegająca wpływowi afektu może nie być świadoma jego obecności. Niezależnie od tego czy ewaluatywne (prowadzące do powstawania emocji) przetwarzanie bodźców ma postać nieuświadomioną, czy uświadomioną, w obu przypadkach wpływa na aktywność umysłu, a przez to na nasze zachowanie.

Według teorii ucieleśnionego poznania (embodiment cogintion) afekt oraz większość wyższych procesów poznawczych opartych jest na doświadczeniach cielesnych. Tym co łączy abstrakcyjne pojęcia z konkretnym sensorycznym doznaniem są metafory. Bez tego powiązania abstrakcyjne pojęcia, nie posiadające odniesień do fizycznego świata przeżyć i doznań, a także pozbawione kontekstu kulturowego, stałyby się niezrozumiałe i utrudniałyby ludzką komunikację. Co interesujące, pomimo powszechności bazowania abstrakcyjnych pojęć na konkretnych doznaniach sensorycznych, zwykle nie zdajemy sobie sprawy ze stosowania tego systemu pojęć. Nasz codzienny język jest pełny metafor, za pomocą których wyrażamy stany emocjonalne, posługując się przy tym zmiennymi fizycznymi.

Badania przeprowadzone przez Meiera i Robinsona (2004; 2005; Meier, Robinson i Clore, 2004; Meier, Robinson i Caven, 2008) potwierdzają istnienie związku

pomiędzy afektem a zmiennymi fizycznymi. Istnieje tendencja łącząca jasność z afektem pozytywnym, zaś ciemność z afektem negatywnym. Obiekty pozytywne, przyjemne staramy się utrzymywać blisko siebie, zaś wobec negatywnych i nieprzyjemnych zachowujemy dystans. Posiadamy także automatyczną tendencję do pozytywnego oceniania obiektów, które są większe. Natomiast afekt pozytywny bezwiednie kojarzymy z górnym wymiarem przestrzeni, zaś afekt negatywny z dolnym.

Dotychczasowe badania pokazały wpływ stanów afektywnych na koncentrację uwagi w określonych obszarach przestrzeni wertykalnej. Jednakże, do tej pory nie udało się uzyskać wyników, które bezpośrednio udowodniłby wpływ miejsca prezentacji bodźców (na różnych poziomach przestrzeni wertykalnej) na ich ocenę afektywną. Niniejsza praca podejmuje próbę wyjaśnienia tej kwestii.
W pierwszym rozdziale zostaną opisane zmiany psychologii poznawczej w podejściu do świadomej natury procesów psychicznych oraz dostarczane nam przez psychologię społeczną argumenty potwierdzające automatyczną naturę procesów umysłowych. Na koniec wyjaśnione zostaną różne sposoby definiowania automatyzmów i związane z tym rozbieżności.

Rozdział drugi tłumaczy różnicę pomiędzy reakcją afektywną a sądem ewaluatywnym oraz opisuje sposoby wzbudzania afektu, zarówno w uświadomionej jaki i nieuświadomionej postaci.
Ostatni, teoretyczny rozdział jest próbą odnalezienia źródła powstania powiązania procesów emocjonalnych z doświadczeniami zmysłowymi za pomocą metafor. Zostaną w nim omówione odkrycia psychologii rozwojowej oraz przedstawione teorie ucieleśnionego poznania wraz z zaproponowanym przez Barsalou, modelem Systemu Percepcji Symbolicznej. Rozdział ten zakończony jest opisem badań potwierdzających istnienie związku pomiędzy afektem a jasnością, odległością, wielkością oraz wertykalnym wymiarem przestrzeni. Powiązania te, znajdują swój wyraz w metaforach.

To jest gotowa, obroniona praca. Gdyby chcieli Państwo zlecić napisanie zupełnie nowej pracy, to zapraszamy na stronę pisanie prac - sprawdzony serwis!